

अभव्यो भव्यरूपेण भस्मच्छन्न इवानलः । यतिवेशप्रतिच्छन्नो जिहीर्षुस्तामनिन्दितां ।
 सा तमालक्ष्य संप्राप्तं धर्मज्ञा जनकात्मजा । निमन्त्रयामास तदा फलमूलाशनादिभिः ।
 अवमन्य ततः सर्वं स्वरूपं प्रतिपद्य च । सान्त्वयामास वैदेहीमिति राक्षसपुङ्गवः ।
 सीते राक्षसराजोऽहं रावणेनाम विश्रुतः । मम लङ्का पुरी नाम्ना रम्या पारे महेदधेः । १६९०
 तत्र त्वं नरनारीषु शोभिष्यसि मया सह । भार्या मे भव सुश्रोणि तापसं त्यज राघवं ।
 एवमादीनि वाक्यानि श्रुत्वा तस्याय जानको । पिधाय कर्षो सुश्रोणी मैवमित्यत्रवोद च ।
 प्रपतेद्द्वौः सनत्तत्रा पृथिवी शकलोभवेत् । शैत्यमग्निरियान्नाहं त्यजेयं रघुनन्दनं ।
 कथं हि भिन्नकरटं हस्तिनं वनगोचरं । उपस्थाय महाभागं करेणुः शूकरं स्पृशेत् ।
 कथं हि पीत्वा माध्वीकं पीत्वा च मधुमाधवीं । लोभं सौवीरके कुर्यान्नारी काचिदिति स्मरेत् । १६९१
 इति सा तं समाभाष्य प्रविवेशाश्रमं ततः । क्रोधात् प्रस्फुरमाणोऽष्टो विधुन्वाना करौ मुहुः ।
 तामभिद्रुत्य सुश्रोणीं रावणः प्रत्यषेधयत् । भर्त्सयित्वा तु रुचेण स्वरेण गतचेतनां ।
 मूर्द्धजेषु निजयाह ऊर्ध्वमाचक्रमे ततः । तां ददर्श ततो गृध्राजटायुर्गिरिगोचरः ।
 रुदतीं रामरामेति ह्रियमाणां तपस्विनीं ।
 इति श्रीमहाभारते आरण्य पर्वणि रामोपाख्यानपर्वणि सीताहरणे सप्तसप्तत्यधिक द्विशतोऽध्यायः ॥ २७७ ॥
 ॥ मार्कण्डेय उवाच ॥ सखा दशरथस्यासीज्जटायुररुणात्मजः । गृध्रराजो महावीरः सम्पातिर्यस्य सोदरः । १६९२
 स ददर्श तदा सीतां रावणाङ्गतां स्तुषां । सक्रोधोऽभ्यद्रवत् पक्षा रावणं राक्षसेश्वरं ।
 अथैनमत्रवीदृधो मुञ्च मुञ्चस्व मैथिलीं । प्रियमाणे मयि कथं हरिष्यसि निशाचर ।
 न हि मे मोक्ष्यसे जीवन् यदि नोत्सृजसे बधूं । उक्तैवं राक्षसेन्द्रं तं चकर्त्त नखैर्भृशं ।
 पक्षतुण्डप्रहारैश्च शतशो जर्जरीकृतं । चक्षार रुधिरं भूरि गिरिः प्रस्खलैरिव ।
 स बध्यमानो गृध्रेण रामप्रियहितैषिण । खड्गमादाय चिच्छेद भुजौ तस्य पतत्क्षिणः । १६९३
 निहत्य गृध्रराजं स भिन्नाब्धिशिखरोपमं । ऊर्ध्वमाचक्रमे सीतां गृहीत्वाऽङ्गेन राक्षसः ।
 यत्र यत्र तु वैदेही पश्यत्याश्रममण्डलं । सरो वा सरितो वापि तत्र मुञ्चति भूषणं ।
 सा ददर्श गिरिप्रस्थे पञ्चवानरपुङ्गवान् । तत्र वासो महद्दिव्यमुत्ससर्ज मनस्विनी ।
 तत्तेषां वानरेन्द्राणां पपात पवनोद्धृतं । मध्ये सुपीतं पद्मानां त्रिद्युन्मेषान्तरे यथा ।
 अचिरेणातिचक्राम खेचरः खे चरन्निव । ददर्शाय पुरीं रम्यां वज्रद्वारां मनोरमां । १६९४
 प्राकारवप्रसम्बाधा निर्मितां विश्वकर्माणा । प्रविवेश पुरीं लङ्कां ससीतो राक्षसेश्वरः ।
 एवं हतायां वैदेह्यां रामो हत्वा महामृगं । निवृत्तो ददृशे धीमान्भ्रातरं लक्षणन्तथा ।
 कथमुत्सृज्य वैदेहीं वने राक्षससेविते । इति तं भ्रातरं दृष्ट्वा प्राप्तोऽसीति व्यगर्हयत् ।
 मृगरूपधरेणाय रक्षसा सोपकर्षणं । भ्रातुरागमनञ्चैव चिन्तयन् पर्यतप्यत ।
 गर्हयन्नेव रामस्तु त्वरितस्तं समासदत् । अपि जीवति वैदेही नेति पश्यामि लक्षण । १६९५